

ORDENACIÓ PRESBITERAL – BENJITU I DION – CLARETIANS

Temple de Sant Antoni Maria Claret, 29 de juny del 2013,
solemnitat de sant Pere i sant Pau, apòstols

Pare provincial,
Superior de la comunitat,
Pares i germans claretians,
Germans preveres i diaques,
Germans, tots fills estimats de Déu.

Sempre m'agrada de començar l'homilia en una ordenació fent referència al que acabem de viure en el ritu d'ordenació. L'Església, per mitjà del pare provincial dels Missioners de l'Immaculat Cor de Maria, ha presentat al bisbe els dos diaques candidats a rebre el sagrament de l'orde en el grau del presbiterat. I és la mateixa Església la qui per mitjà del bisbe, després d'escoltar el parer favorable dels qui els hi han presentat, els ha escollit per al ministeri de preveres al servei de l'Església. Hem viscut, doncs, un moment de gran intensitat eclesial en què Déu, per mitjà de l'Església, escull els nostres germans Benjitu i Dion per a ser enmig del món, per mitjà de la imposició de les mans i la pregària de consagració, presència de Crist Sacerdot a favor de la humanitat. Adonem-nos-en bé: és el misteri de l'Església, sagrament universal de salvació, el que es fa present entre nosaltres. I, per aquest misteri, el mateix Crist es fa realment present entre nosaltres. L'Església és el Sagrament de Crist.

Els nostres germans Benjitu i Dion, professors religiosos claretians, han escoltat la crida de Déu en el seu cor per a rebre el sacerdocí ministerial. En l'obediència als seus superiors han anat fent el camí del discerniment. Ells, en la seva Indonèsia natal, han acollit la fe en el si de la família i de les seves comunitats parroquials i l'han viscuda. Després, en la seva joventut es van deixar captivar per l'aventura missionera dels claretians i van prendre l'opció de fer el camí del lliurament religiós amb el carisma de missioners a imitació i exemple de sant Antoni Maria Claret. La seva vocació missionera claretiana els ha portats al sacerdocí que ara rebran per mitjà de la imposició de mans i la pregària. Crist mateix, per mitjà del seu ministre, és el qui vessarà el seu Esperit Sant en el cor d'aquests germans nostres per transformar-lo.

L'ordenació sacerdotal dels nostres germans té lloc en el temple de Sant Antoni Maria Claret de la ciutat de Vic i en el dia de la solemnitat de sant Pere i sant Pau, apòstols que, l'un per la creu i l'altre per l'espasa, donaren el testimoni màxim de la fe, donant la vida per Crist a la ciutat de Roma. La solemnitat que ens recorda el martiri dels dos apòstols, columnes de l'Església, ens porta clarament a l'apostolicitat de l'Església i, en particular, al ministeri apostòlic, del qual els dos nostres germans que avui seran ordenats de prevere participaran en el grau del presbiterat. Llegim en el Concili Vaticà II tot parlant dels preveres: «Com que participen en el ministeri dels Apòstols per la part que els correspon, els preveres reben de Déu la gràcia de ser ministres de Crist Jesús entre els pobles, practicant el sagrat servei a l'Evangelí, a fi que l'ofrena dels pobles esdevingui acceptable, santificada en l'Esperit Sant» (PO, 2).

Un prevere missioner claretia ha de viure la urgència evangelitzadora des del seu carisma propi, un do de l'Esperit que va néixer en el cor del Pare Claret. Ell fou l'apòstol de Crist que va sentir en el seu cor la urgència de portar l'evangeli a tots els pobles. El seu lema episcopal és ben eloqüent: *Charitas Christi urget nos* (L'amor de Crist ens urgeix), inspirat i tret de les paraules de sant Pau en la segona carta als Corintis (5,14). Les paraules de sant Pau en el seu significat poden tenir dues accepcions: l'amor de Crist a nosaltres ens té agafats i ens empeny envers els altres; i l'amor de nosaltres a Crist ens urgeix. Per a sant Pau, com per a sant Antoni Maria Claret, s'avenen perfectament tots dos significats. Són ambdós persones enamorades de Crist i persones que reconeixen que el tot de la seva vida és l'amor de Crist, com troben en la carta als Gàlates de Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi* (2,20). I, al mateix temps, se sentien, com urgides per aquest amor, a llançar-se a l'aventura missionera, portant el tresor de l'evangeli en gerres de terrissa, de les incomprendions, les dificultats, les persecucions, les calúrnies...

Estimats germans que ara sereu ordenats de prevere: que n'és, de clar, l'exemple dels apòstols Pere i Pau i del missioner infatigable el Pare Claret. Deixem que ell mateix ens ho digui amb les seves paraules clares, que llegim en la seva autobiografia: «Els estímuls que em movien a missionar eren dels profetes, de Jesucrist, dels apòstols, dels sants Pares i d'altres sants... Però el que m'entusiasma és el zel de l'apòstol sant Pau. Com corre d'un cap a l'altre, portant com vas d'elecció la doctrina de Jesucrist! Ell predica, escriu, ensenya a les sinagogues, a les presons i a tot arreu; treballa i fa treballar oportunament i importunament; pateix assots, pedres, persecucions de tota mena, calúrnies, i les més atroces. Però no s'espanta, al contrari, es complau en les tribulacions i arriba a dir que no vol gloriar-se sinó en la creu de Jesucrist (cf. Ga 6,14)» (224).

Benjitu i Dion, així us vol l'Església i per això invocarà la intercessió dels sants i farà sobre vosaltres l'*epiclesi* de l'Esperit Sant, perquè rebeu el mateix Esperit que va omplir el cor dels apòstols, el cor de sant Antoni Maria Claret, dels màrtirs claretians, de tants sacerdots sants que us han precedit, i que ara pregunten amb nosaltres en la comunió dels sants. L'Esperit que rebreu us transformarà en el més íntim del vostre ésser per a ser presència de Crist Pastor enmig de l'Església i del món. L'apòstol sant Pau deia al seu deixeble Timoteu: *Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortlesa, d'amor i de seny* (2Tim 2,7). Aquest és el mateix Esperit que us concedirà a vosaltres la valentia de confessar Crist davant els homes, amb la mateixa fe de sant Pere i de l'Església: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*; el mateix Esperit que us donarà la força per a fer de la vostra confessió el testimoni d'una vida lliurada generosament a favor dels altres, sense guardar-vos res per a vosaltres mateixos. L'Esperit Sant, si el deixeu actuar, us expropiarà del vostre jo i us donarà la llibertat per a ser del tot per als altres, com un altre Crist, enmig de l'Església i del món.

Llegim en el segon concili Vaticà: «Els preveres arribaran a la unitat de llur vida associant-se a Crist en el reconeixement de la voluntat del Pare i en la donació d'ell mateix pel ramat a ell encomanat. Així, personificant el

bon Pastor, en el mateix exercici de la caritat pastoral trobaran el vincle de la perfecció pròpia del sacerdot, que porta a la unitat tant llur vida com llur activitat. L'esmentada caritat pastoral brolla principalment del Sacrifici eucarístic, que per aquesta raó és centre i arrel de tota la vida del prevere» (*Praesbyterorum ordinis*, 14). I escoltem què ens diu el Pare Claret: «La virtut més necessària és l'amor. Sí, ho dic, i ho diré mil vegades: la virtut que més necessita un missioner apostòlic és l'amor» (*Autobiografia*, 438)... «En realitat, el foc de la caritat en un ministre del Senyor fa com el foc material en la locomotora del ferrocarril i la màquina en el vaixell de vapor, que tot ho arrossega amb la més gran facilitat. De què serviria tota aquesta baluerna si no hi hagués foc ni vapor? No serviria de res. De què servirà a un sacerdot que ha fet tota la seva carrera d'estar graduat en sagrada Teologia i en ambdós Drets, si no té el foc de la caritat? De res. No serviria per als altres perquè seria un aparell de ferrocarril sense foc; potser en comptes de servei, com caldria, farà nosa. Ni tampoc serveix per a ell: com diu sant Pau, encara que jo parlés totes les llengües i el mateix llenguatge dels àngels, si no tingués caritat, vinc a ser com un metall que sona o una campana que repica» (*Ibidem*, 441).

Benvolguts fills Dion i Benjitu, la caritat pastoral, l'amor apostòlic és la pedra clau de tot l'edifici del sacerdot missioner. No oblideu mai la importància de l'Eucaristia, font de la caritat en l'Església, i el centre i la font de la vida del sacerdot. Que tota la vostra vida tingui, doncs, en l'Eucaristia el cor d'on brolla l'evangelització i el cim on porta l'autèntica evangelització. Que l'Eucaristia sigui cada dia l'ofrena de la vostra vida en Crist, a les mans del Pare, en l'Esperit Sant. Que l'Eucaristia sigui la font de la vostra pregària i de la vostra lloança fidel en la Litúrgia de les Hores i en l'escolta i la meditació de la Paraula.

Que Maria, Mare de l'Amor Immaculat, us sigui sempre model de vida i estímul d'esperança per a poder avui donar-vos del tot al Senyor i perquè us doneu sempre, dia a dia, de tal manera que a la fi de les vostres vides pugueu dir, a semblança de sant Pau: *La meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar... Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat... El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-la tots els pagans.* Així sigui. Amén.